



Stînga : Două personaje din „Mofturi... la Moși”

Dreapta : Măști și personaje din spectacolul cu „Povestea vorbii”

pentru copii să pătrundă în lumea comediilor satirice ale marelui clasic, cu sorți de a desprinde învățămintele fundamentale. Tocmai de aceea, în selecția operată, familiarizarea copilului se face treptat și prudent, reconstituindu-se, prin participarea întreg ansamblului de interpreți, lumea colorată, vie, diversă, așa cum se înfățișează ea în ilustra tablă de materii — Moșii. În această ambianță pestră se prezintă fragmente din *Conu Leonida față cu reacțiunea*, nu multe, doar câteva, atâtea

cît să stîrnească interesul și să nu semene confuzie, și cîteva schițe, cum sînt *Justiție, Flăcău* etc. Important e că se obține un tablou viu al lumii caragialești, o prefatăre accesibilă, amuzantă, atrăgătoare, a ceea ce va fi mai tîrziu cunoașterea operei masive a clasicului nostru. Important e că se realizează o punte de legătură între școlarii mici și literatura majoră, că între joc și instrucție s-a produs o fuziune, că trecerea spre o nouă etapă de percepere a fenomenului teatral se realizează fără brutalitate. Cîntînd, dansînd, mînuind marionete sau măști, pantomimînd, interpreții se angajează într-o prestație artistică de vrednic interes și meritate aplauze.

MOFTURI... LA MOȘI

Data premierei : 20 octombrie 1975.

Regia : CONSTANTIN BREHNESCU.

Scenografia : MARGA ENE. Muzica : CRISTIAN MIZIEVICI.

POVESTEA VORBII

Data premierei : 21 septembrie 1975.

Regia : ANCA OVANEZ-DOROSENCO. Scenografia : GEORGE DOROSENCO. Muzica : TITEL POPOVICI.

★

Interpreți : ION AGACHI, SIMONA AGACHI, CONSTANTIN AMUNTECEI, NICOLAE BREHNESCU, CAMELIA BUJDEI, GHEORGHE CEHAN, CONSTANTIN CIOFU, CRISTINA CIUBOTARIU, ZINA COSTEA, NINA DIMITRIU, ELIZA FLORESCU, EMIL PETCU, MIRCEA SAVA, ORTANSA STĂNESCU.

■ POVESTEA VORBII

de Mircea Filip,
după Anton Pann

Cu *Povestea vorbii*, Teatrul pentru copii și tineret împinge și mai sus ambițiile sale. Din două motive. Odată, pentru că alege încă un scriitor național important pentru a-l prezenta în cît mai cuprinzătoare lui diversitate, în suculența lui substanță populară, făcînd cunoscută opera acestuia prin basme și zicale, într-o selecție și alcătuire pe care Mircea

Filip, autorul versiunii scenice, a gîndit-o cît mai ilustrativă. A doua oară, pentru că Anca Ovanetz-Doroşenco, mai veche colaboratoare a teatrului, utilizează cu o mai cizelată, mai rafinată finalizare mijloacele complexe şi diverse pe care acest colectiv le utilizează. Unitatea spectacolului nu stă în felul cum e structurat materialul dramatic — destul de mozaical, de fărîmîtat chiar — ci în consecvenţa procedeelelor utilizate. Regăsim, în prezentarea poveştilor moralizatoare, păpuşile supradimensionate purtătoare de măşti, ca şi marionetele minuite la vedere, dar şi plasticele grupări ale ansamblului de interpreţi, şi — e drept, mai timide — încercări de pantomimă. Spectacolul, animat de muzica ritmată a lui Titel Popovici, poartă marca profesionalismului, datorat regizoarei, căreia cadrul scenografic şi costumele lui George Doroşenco i-au dat reale impulsuri pentru fantezia imaginii scenice. Dar se vede şi în rîndul interpretilor o mai sigură stăpînire a mijloacelor abordate, se vede că ei au dobîndit mult în plastica mişcării, ca şi în siguranţa şi expresivitatea vorbirii. Părăsind trapa, păpuşarii de pînă mai ieri încearcă, nu de puţine ori cu succes, să fie interpreţi de complexitate: actori, mimi, cîntăreţi, dansatori şi chiar... minuitori de păpuşi şi marionete.

Virgil Munteanu

Teatrul de Stat din Oradea

— Secţia română

NOAPTE ALBĂ

de Mircea Bradu

În primele zile ale lui octombrie, Teatrul de Stat Oradea a prezentat în premieră absolută *Noapte albă*, noua lucrare a lui Mircea Bradu. Spectacolul a fost apoi adus, în turneu, la Bucureşti.

Reprezentarea echipei orădene venea să ne aducă cel de al doilea semn al rodniciei ei colaborări cu un autor din localitate, să ne dezvăluie o nouă faţetă a opţiunii pe care şi scriitorul şi teatrul o manifestă pentru o anumită zonă a dramaturgiei noastre — şi anume, pentru drama istorică — şi pentru noi modalităţi de tratare a acesteia.

Data premierei : 2 octombrie 1975.

Regia : ZOE ANGHIEL-STANCA. Scenografia : ELIZA POPESCU.

Distribuţia : ION MÎNEA (Menumorut) ; EUGEN ȚUGULEA (Usubuu) ; ALLA TAUTU (Doamna) ; ILEANA IURCIUC (Domnița) ; ION ABRUDAN (Bilea) ; EUGEN IARIZOMENOV (Vataul) ; NICOLAE BAROSAN (Sala) ; MARCEL POPA (Bora) ; JEAN SANDULESCU (Solul din Nord) ; RADU NEAG (Voila) ; LAURIAN JIVAN (Cronicar I) ; DOREL URLĂTEANU (Cronicar II) ; ANCA MIERE CHIRILĂ (Doica) ; MARIUS NICHIȚA (Fiul lui Usubuu).

Noapte albă continuă, şi problematic şi ca formulă stilistică, drumul deschis de Mircea Bradu cu piesa sa de debut *Vlad Tepeş în ianuarie*. Ne întîlnim şi aici cu o evocare istorică, şi cu aspiraţia de a vorbi, prin ea, prin prisma trecutului, despre nişte lucruri de importanţă nu numai istorică, ci şi actuală.

Şi mai îndepărtată în timp, împinsă tocmai la începuturile noastre ca popor, în vremea legendarului voievodat al lui Menumorut, acţiunea *Noptii albe* urmăreşte să ne convingă de adevărul că ideile şi raţiunile înalte ale politicii naţionale actuale, ideea salvării patrimoniului naţional şi solia de pace a neamului nostru îşi află rădăcinile — răsfîtate şi întinse de-a lungul întregii noastre istorii — în îndepărtatul veac al X-lea, în micile înjghebări româneşti conturate în acea vreme.

Neobosit soldat, eminent strateg, vizionar, Menumorut este chemat, într-o metaforică „noapte albă”, noapte de răgaz între două atacuri ale duşmanilor, care rîvnesc nu numai bogăţiile, dar şi pămîntul ţării, să ia atitudine şi să decidă soarta poporului său. Luciditatea şi raţiunea, conştiinţa patriotică îi dictează lui Menumorut să adopte o atitudine flexibilă şi să încerce să oprească expansiunea şi stabilirea invadatorului pe pămîntul micului stat român. Cu dramatice renunţări, cu sacrificarea celei mai dragi dintre odraslele sale, pe care o trimite ostatec duşmanului, mireasă fiului lui Arpad, Menumorut reuşeşte să lege, pentru moment, relaţii de bună vecinătate, să facă din voievodatul său un ţinut de pace cu toţi vecinii. Fanatismul cu care îşi slujeşte ideea, prin excelenţă patriotică, ideea libertăţii şi a independenţei naţionale, în numele căreia îşi sacrifică tot ce are mai scump pe lume, ca şi toate celelalte calităţi ale eroului, au pînă la urmă darul de a converti cea mai înverşunată ură în prietenie. Sosit în Biharea ca neînduplecat vrăjmaş, trimisul lui Arpad, solul Usubuu, se va întoarce acasă — după ce-şi va plînge unicul fecior, mort pe cîmpul de bătaie şi îngropat cu cinste de Menu-